

GLÆDENS SØNDAG

Prædiken Midfaste søndag 2021

Salmer:

320 – Midt iblandt os er Guds rige

31 – Til himlene rækker

476 – Kornet som dør i jorden

Bøn: Gud, lad os leve af dit ord som dagligt brød på denne jord!

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

Derefter tog Jesus over til den anden side af Galilæas Sø, Tiberias Sø. En stor folkeskare fulgte ham, fordi de så de tegn, han gjorde ved at helbrede de syge. Men Jesus gik op på bjerget, og dér satte han sig sammen med sine disciple. Påsken, jødernes fest, var nær. Da Jesus løftede blikket og så, at en stor skare kom hen imod ham, sagde han til Filip: »Hvor skal vi købe brød, så disse folk kan få noget at spise?« Men det sagde han for at sætte ham på prøve, for selv vidste han, hvad han ville gøre. Filip svarede ham: »Brød for to hundrede denarer slår ikke til, så de kan få bare en lille smule hver.« En af hans disciple, Andreas, Simon Peters bror, sagde til ham: »Der er en lille dreng her, han har fem bygbrød og to fisk; men hvad er det til så mange?« Jesus sagde: »Få folk til at sætte sig.« Der var meget græs på stedet. Mændene satte sig; de var omkring fem tusind. Så tog Jesus brødene, takkede og delte ud til dem, der sad der; på samme måde også af fiskene, så meget de ville have. Da de var blevet mætte, sagde han til

sine disciple: »Saml de stykker sammen, som er tilovers, så intet går til spilde.« Så samlede de dem sammen og fyldte tolv kurve med de stykker af de fem bygbrød, som var tilovers efter dem, der havde spist. Da folk havde set det tegn, han havde gjort, sagde de: »Han er sandelig Profeten, som skal komme til verden.« Jesus forstod nu, at de ville komme og tvinge ham med sig for at gøre ham til konge, og han trak sig atter tilbage til bjerget, helt alene.

Johannesevangeliet 6,1-15

I den seneste tid har vi med glæde kunnet mærke, at foråret står på spring. Den ene forårsbebuder efter den anden vækker glæde og begejstring.

Vintergækker og erantis kom allerede for flere uger siden og der er ikke noget som at høre sanglærken i det spæde forår, når den står og blafrer som en lille prik under den blå himmel. Flagspætten er heller ikke til at tage fejl af, når man hører den tromme energisk et sted inde i skoven. Snart kryber hugormen op af dens hule for at lægge sig i solen og bøgen springer ud med friske lysegrønne blade.

Jo, der er masser af tegn på, at foråret er på vej. Tegnene i sig selv vækker vores glæde. De peger ud over sig selv og fortæller, at det kun er et spørgsmål om kort tid, før naturen vågner efter vinterens dvale til ny vækst og ny glæde.

På samme måde var Jesu undere en slags forårsbebudere. De vakte glæde og begejstring i sig selv og folk stimlede sammen i store flokke for at opleve flere undergerninger. Men Jesu undere vil mere end

blot at skabe underholdning og adspredelse. De peger, ligesom forårstegnene, ud over sig selv mod noget større og smukkere, nemlig den forestående påskehøjtid.

Midfaste kommer derfor som en rigtig dejlig forårsbebuder. Bag os ligger en lang, mørk og kold vinter med corona-restriktioner og svære vilkår. Og så oplever vi pludselig denne søndag, som man fra gammel tid har kaldt for *"Glædens søndag"*.

Her hører vi nemlig om det store bespisningsunder, hvor Jesus mættede over 5000 mennesker med bare fem brød og to fisk. At dette under skabte glæde og forundring kommer ikke bag på os. Det er jo ikke alene en glæde sådan helt uventet at blive en del af et kæmpestort måltidsfællesskab, men det var jo dybest set et TEGN, ligesom det er et tegn for os i dag.

*

Vi kan naturligvis med lethed tilbagevise dette under som overtro og det rene vås. Sådan noget kan jo ikke lade sig gøre, ligesom så mange andre af Jesu undergerninger. Nej, lad os blive med begge ben plantet solidt og fast på jorden, det tjener os bedst. Og sandt er det da også, at en kritisk holdning og sund skepsis er et glimrende udgangspunkt her i livet. Det er altid klogt at læse og høre kritisk, at have fornuften med sig og ikke gå længere end dertil, hvor vi kan være med.

Det er selvfølgelig også noget, jeg taler med konfirmanderne om, selv om det nu er alt for længe siden, vi har været sammen på grund af Corona-restriktionerne. Men vi læser naturligvis evangelierne og kan

ikke komme uden om Jesu undergerninger. I den alder, konfirmanderne har, ser de meget sort – hvidt på alting og ofte er de hurtige på aftrækkeren, når de dømmes fortællingen ude som værende den rene overtro. Men så inviterer jeg dem gerne indenfor i teksten ved at sige, at det måske ikke er så vigtigt, om det nu kunne lade sig gøre eller ej, for vi kan også læse det som et tegn eller en VEJVISER.

*

Evangelierne fortællinger om undere og mirakler er med andre ord fortællinger, der vil vise os noget, vi ikke kan forklare os selv. Vi skal med andre ord sætte os selv ind i fortællingerne og lade dem tale for sig selv. Det er det, fortællingerne vil med os. Ikke at vi stiller os udenfor med armene over kors og siger, at det tror vi ikke på eller det vil vi ikke være med til.

Vi skal være med i livet og vi skal være åbne for miraklerne, åbne for hinanden og tro, at livet er større og mere fantastisk end vi ofte går og forestiller os. Lidt ligesom at blive forelsket, siger jeg til konfirmanderne. Det er så stort, at man ikke kan forklare det. Forelskelsen er ulogisk, mirakuløs, ja det glade vanvid, hvis vi skal betragte det ud fra fornuften. Før vi selv har oplevet det, kan vi ikke i vores vildeste fantasi forestille os, at det kan overgå os selv. Men det kan det, og det har mange af konfirmanderne jo selv erfaret. Pigen, der sidder skråt overfor, har aldrig sagt én noget, hun har bare været der, måske ovenikøbet været irriterende og dum. Og pludselig står hun i et fortryllet anderledes skær. Hun er blevet smuk og tiltrækkende på én gang. Hvad sker der lige? Jo, livet er forunderligt og helt fantastisk, ja et

sandt mirakel. Og giver det så mening at bortforklare det hele som overtro og det rene nonsens? Nej vel?

*

På samme måde med Jesu undergerninger. Den gamle kirkefader Augustin fra det femte århundrede sagde – meget aktuelt i øvrigt – følgende: ”Tiderne er dårlige, siger folk? Så lad os leve godt, så bliver tiderne gode. Vi er tiderne!”

Det synes jeg, er et interessant citat. Nu hvor Corona-krisen er over os med restriktioner, isolation, ensomhed og frustrationer, så skal vi bare læse en gammel kirkefader for at finde nøglen til at komme videre.

Er tiderne dårlige, så lad os leve godt, for vi er tiderne og så bliver tiderne gode, hvis vi vil.

Det kan være en lille, men vigtig vej ind i dagens fortælling om bespisningsunderet i ørkenen. Endnu et mirakel, vi skal forholde os til.

Kristendommen er en protest mod den måde at leve sit liv på, som om livet var en ventesaal til døden! Livet er hverken noget, der skal ses som et forbigående øjeblik, eller en overgang eller noget som helst andet.

Livet skal ganske enkelt leves i hengivelse, selvforglemmelse og i glæde. Livet er lige nu!

*

I bogen *Mesterlære* fortæller musikeren Peter Bastian – der levede et meget spirituelt liv og til sidst endte med at blive døbt – om, hvordan han engang i Indien blev pinlig bevidstgjort om sin evindelige trang til hele tiden at kommentere det, han iagttog. ”Indtil en skiden ko slog med halen og viftede alle kommentarerne væk”, skriver han. ”Det var dér, jeg oplevede det første gang så fuldstændig radikalt: Pludselig er man i en virkelighed, der var så gennemsyret af poesi og sammenhæng og ømhed og nænsomhed og jeg var selv en del af det, fra det ene øjeblik til det andet.” Og så tilføjer han: ”De der pludselige åbninger er blevet en del af mit liv... Og spørgsmålet rejser sig: Hvad kan vi gøre for at gå fra en repræsentation af virkeligheden til det, jeg kalder virkeligheden?”

Det synes jeg, er godt sagt af Peter Bastian og det er et spørgsmål, som vi nok aldrig bliver helt færdige med at stille os selv. Går vi gennem livet som en flok lalleglade turister, der blot beskuer og kommenterer og aldrig selv bliver en del af virkeligheden?

Vi skal huske altid at være med i livet. Vi skal være implicerede, involverede og integrerede i hinandens liv. Livet er, som sagt, lige her og nu, men vi glemmer det igen og igen. Lige indtil vi bliver viftet i hovedet med halen af en skiden ko.

Men det er nu, vi skal leve. Det er nu, vi må se på livets muligheder og ikke stirre os blinde på begrænsningerne. Det er et spørgsmål om at leve godt. ”Så lad os leve godt, så bliver tiderne gode”, som den gamle kirkefader Augustin sagde for mange år siden.

*

Nu tilbage til konfirmandstuen, som jeg virkelig savner. Dér er vi naturligtvis, konfirmanderne og jeg, åbne for alting, når vi sidder der og læser de to tusinde år gamle beretninger om helbredelser, og vi skal være åbne i dag, når vi lytter til fortællingen om bispisningsunderet.

Og endelig skal vi huske at sætte os ind i beretningerne, så vi læser dem som om, det er os, det handler om, vores liv og vores eksistens og tro. Det er for eksempel os, der som drengen med madpakken bliver opmærksomme på mulighederne for at dele småting med andre, så de bliver til stor ting, sådan som det sker i bispisningsunderet. Det er os, der skal tænke så meget på hinanden, at den anden måske kan føle, at han eller hun har fået det bedre.

*

Det er miraklet, som skal få os til at handle som den lille dreng ved bispisningsunderet den dag. Han kommer med sin egen lille madpakke og siger, at den vil han da give. Så skal det nok gå alt sammen. Det fortællingen blandt andet siger er: Bliv som barnet. Vær tro og vær fyldt med umiddelbar glæde ved livet, så vil livets under ske fyldest.

Dagens evangelium vil med andre ord minde os om livsoverskuddet, det mirakel, som er livet her og nu og at vi har fået dage til at leve i med dem, vi elsker.

På den måde fletter den lille drengs offervilje sig sammen med kristendommens fineste doktrin om at elske sit medmenneske lige så højt som sig selv.

Ikke at leve for sin egen skyld, men at dele ud til andre af det, som vi har. Så vokser det hele, så sker underet, så fletter vi os selv ind i virkeligheden og glæden folder sig ligeså stille ud.

Kære menighed

'Glædens søndag' fortæller os her i dag, at vi kan leve godt, hvis vi vil, fordi vi har fået endnu en dag, hvor vi kan gå ud i livet og være til for andre.

Amen

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd,
du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første
begyndelse, nu og i al evighed.